

Schiller Instituttet

Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg den 1. marts 2016:

Syrisk våbenhvile er chance for et nyt paradigme for samarbejde om fred gennem økonomisk udvikling

Vi står netop nu med en enestående mulighed for at sikre, at den langvarige mareridtsagtige proces med krig og ødelæggelse, der har præget Mellemøsten i årtier, og som har spredt sig til Europa og resten af verden i form af terror fra Islamisk Stat og en flygtningebølge, der er ved at løbe Europa over ende, kan bringes til ophør og erstattes af et nyt paradigme for fred gennem fælles økonomisk udvikling.

Den netop erklærede våbenhvile i Syrien mellem Assads regeringstropper og en lang række oppositionsgrupper, som Ruslands udenrigsminister Lavrov og USA's udenrigsminister Kerry i fællesskab står i spidsen for, er et brud med den hidtidige britisk-amerikanske politik for regimeskifte og krig. Det er en gylden chance for at stoppe en krig, der i løbet af de seneste 5 år har medført hundredtusinder af døde og over 10 mio. flygtninge. Nu vil USA og Rusland i fællesskab bekæmpe Islamisk Stat. Kan vi få fred i Syrien vil vi samtidigt have en mulighed for at stoppe den flygtningebølge, der netop nu truer EU på dets sammenhængskraft og fortsatte eksistens, og vi vil også kunne begynde at fjerne den vedvarende kilde til terrorbevægelser og lignende, som Mellemøsten i dag udgør.

Men skal den skrøbelige våbenhvile i Syrien lykkes, så er der nogle tiltag som vi øjeblikkelig må sætte i værk:

For det første må Vesten ophøre med den konfrontationspolitik over for frem for alt Rusland og Kina, som i voksende grad har præget tiden efter Sovjetunionens opløsning, og som har fundet sit højdepunkt under først 8 år med Bush og Cheney ved roret i USA efterfulgt af 7 år med Barack Obama. Den katastrofale vestlige politik for regimeskifte må erstattes af en respekt for national suverænitet, som det klart er udtrykt i FN's charter. Vi har ikke råd til flere fiaskoer, som dem vi har set i Irak, Libyen og Syrien.

For det andet må vi lægge stærkt pres på vestlige allierede som Tyrkiet, Saudi-Arabien, Qatar og De forenede Arabiske Emirater for at ophøre med at støtte

fundamentalistiske grupperinger, hvoraf Islamisk Stat og al-Nura-fronten i Syrien og Irak blot er de seneste skud på stammen. Det gælder både penge og logistisk støtte, men også den vedvarende fundamentalistiske propaganda som frem for alt Saudi-Arabien finansierer og spreder rundt om i verden

For det tredje må vi have en omgående iværksættelse af en Marshallplan til at genopbygge ikke blot Syrien, men hele Mellemøsten og Afrika, for at sikre at befolkningen kan se en fremtid for sig i deres hjemlande. Schiller Instituttets internationale præsident Helga Zepp-LaRouche har tidligere foreslået, at dette bedst sker ved at udvide det kinesiske program for etableringen af udviklingskorridorer langs Den nye Silkevej til at inkludere Mellemøsten og Afrika. Et forslag som den kinesiske regering efterfølgende har taget til sig.

Det er værd at tænke tilbage på den usandsynlige fred, der i 1993 blev indgået mellem Israels Rabin og PLO's Arafat. Da aftalen blev annonceret i 1993 advarede den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche om, at man hurtigt måtte i gang med store infrastrukturprojekter og økonomisk opbygning, der kunne skabe fysiske forbedringer i befolkningens levevilkår og dermed underbygge freden. IMF og Verdensbanken måtte derfor holdes uden for processen, så de ikke kunne sabotere opbygningen med deres betingelsespolitik, hvis ikke fredens fjender hurtigt skulle kunne genskabe permanent krig. Desværre fik det finansielle bureaukrati lov til at bestemme og det store potentiale for fred blev lagt i ruiner.

Allerede for et år siden udgav den internationale LaRouche-bevægelse en specialrapport med titlen: Fre den nye Silkevej til Verdenslandbroen. Rapporten, som i september 2015 blev udgivet i en kinesisk oversættelse, er en detaljeret gennemgang af et opbygningsprogram for hele verden.

Allerede i forbindelse med Berlinmurens fald og Sovjetunionens opløsning mente Schiller Instituttet

at et nyt paradigme måtte etableres, hvor de tidligere fjender i Øst og Vest måtte samarbejde om fælles sikkerhed og økonomisk udvikling eksemplificeret ved en række store infrastrukturprojekter i Europa. De blev efterfølgende udvidet til at inkludere Kina og resten af Asien med forslaget om etableringen af Den eurasiske Landbro og senere Verdenslandbroen, der inkluderede Nord- og Sydamerika. Det er baggrunden for det, der i dag er den kinesiske regerings politik for Den nye Silkevej og OBOR, Et Bælte En Vej-programmet. Denne rapport er nu blevet oversat til arabisk med et udvidet kapitel om, hvordan man kan genopbygge det krigshærgede Syrien og præsenterer en lang række andre nøgleprojekter i hele Mellemøst-området.

Den kinesiske præsident Xi Jinping var for nylig på besøg i Saudi-Arabien, Egypten og Iran, hvor der blev indgået mange handelsaftaler. Kina har allerede økonomiske aftaler med 60 lande langs den nye silkevej, men har samtidigt udtrykt ønske om, at USA og Europa også indgår i samarbejdet. På Boao-forummet i 2015 udtalte Xi, at "Et bælte, en vej-politikken og AIIB er begge åbne initiativer. Vi byder alle nationer langs ruten og i Asien velkommen, så vel som vore venner og partnere rundt om i verden, til at være en aktiv del af disse bestræbelser".

På Valdai-diskussionsforumets netop afholdte møde i Moskva den 25.-26. februar under temaet: Mellemøsten: Fra vold til sikkerhed, med deltagelse fra bl.a. Rusland, Kina, Indien Iran og USA, fremhævede den kinesiske taler Wu Bingbing fra Beijing-Universitetet Kinas politik for den nye silkevej som nøglen til at skabe varig fred.

Mens den danske regering og de danske medier har travlt med ønsketænkning om, at vi har lagt finanskrisen bag os og befinder os i et spirende økonomisk opsving, så advarer Schiller Instituttet om, at dette ikke er tilfældet. Et nyt, langt værre sammenbrud af den vestlige finansverden er på vej, og er allerede nu med til at øge den strategisk spænding og faren for krig.

Kina har vist, at man forstår situationens alvor. De er allerede i færd med at etablere et alternativt kredit-system til det spekulationsdominerede transatlantiske monetære system, der netop nu befinder sig i sin døds-kamp. Ved siden af Kinas mange bilaterale investeringer rundt omkring i verden for hundreder af mia. dollar, så har de været en drivende kraft i etableringen af Den nye Udviklingsbank BRICS, af forskellige silkevejs-fonde, der stiller kreditter til rådighed for udviklingsprojekter for titals af milliarder dollars, og senest har man med bl.a. dansk deltagelse etableret Den Asiatiske Infrastruktur-investeringsbank, AIIB, der vil være en vigtig kreditkilde til fortsat økonomisk udvikling.

Det drejer sig nu om hurtigt at få en økonomisk gen-

opbygning i gang ikke bare i Syrien, men hele området fra Afghanistan til Nordafrika, som inkluderer krigshærgede områder som Irak, Afghanistan, Libyen, Libanon osv. En massiv indsats i Afrika vil også kunne forhindre, at vi inden for kort tid står med en ny, langt større afrikansk flygtningebølge på vej mod Europa.

Jeg og andre aktivister fra Schiller Institutet stillede op til folketingsvalget i 2015 med sloganet: "Win-win med BRIKS – ikke kollaps og krig". Hvis ikke vi tager imod den udstrakte hånd fra Rusland, Kina og resten af BRIKS-landene, om i fællesskab at etablere et sådant nyt paradigme for samarbejde og udvikling, så vil vi hurtigt igen befinde os i en håbløs situation. Den vestlige krigs- og konfrontationspolitik vil efterlade store områder i ruiner og være det perfekte udklækningssted for krig og terror. Samtidig vil vi hurtigt få direkte konfrontationer med Rusland og Kina, som hurtigt kan eskalere til både krig og atomkrig.

USA's forsvarsminister Ash Carter har for nyligt fremlagt et nyt forsvarsbudget, der klart viser, at USA har tænkt sig at øge sin militære tilstedeværelse i Ruslands nærområde drastisk og de facto forbereder sig på krig med Rusland og Kina, noget som fik professor Stephen Cohen fra New York University til at advare om, at situationen netop nu er værre, end under den kolde krig, og at det kan føre til atomkrig. NATO's retorik og etableringen af et vestligt missilskjold peger klart i samme retning. Rusland og Kina har samtidigt gjort klart, at de under ingen omstændigheder vil acceptere at blive vestlige vasaler og om nødvendigt vil bruge sine atomvåben til at forhindre det.

Vi har nået et punkt, hvor vi må vælge, hvilken skæbne vi ønsker for os selv og resten af menneskeheden: Skal vi fortsætte en politik for regimeskifte, konfrontation og krig, der med garanti vil føre til krig, atomkrig og menneskehedens mulige udslættelse?

Eller skal vi tage imod den udstrakte hånd fra Rusland, Kina og resten af BRIKS-landene om et samarbejde baseret på respekt for national suverænitet og samarbejde til fælles fordel, eksemplificeret i et samarbejde om fred og genopbygning i Syrien og Mellemøsten, men også som begyndelse på et nyt internationalt paradigme, der ikke blot vil løse den akutte krise, men føre til den største renæssance i menneskehedens historie til dato.

Danmark må erklære, at man ønsker at afskaffe sanktionerne imod Rusland og i stedet samarbejde med Rusland og Kina om en Marshallplan for Mellemøsten og Afrika. Vi må samtidig kæmpe for at få resten af EU og USA med på dette nye paradigme. Det er, hvad den danske regering og det danske folketing må kæmpe for i de kommende uger og måneder.